

't al zoo dikwijls moeten vertellen. Eerst aan de Hooge Overheid te Middelburg . . ! Ja, Moê, ik ben in de volle vergadering der Heeren Staten geweest. Ze komen hier allemaal naar toe, om den Luitenant Admiraal-Generaal te begroeten.

VERSCHEIDENE STEMMEN.

Komt die dan hier?

JAN BOUDEWIJSZ.

Hij moet er al wezen. Zeker aan den Schelde-kant aan wal gestapt! Toen ik van morgen naar land ging in kommissie, lag het adviesjacht, dat de Admiraal over moest brengen, al naast ons schip. (*Siebert brengt hem wijn.*) (*na het vaantjen in een slok geledigd te hebben.*) Hoeveel?

SIEBERT.

(*opgewonden*) Niets! Nóg een? (*Fan bedankt.*)

RUUR.

Wim, ga je meê Beste-vaêr zien?

WILLEM.

Had ik nu den rakker hier, die me de oogaten leeg schoot!

RUUR.

Daar dacht ik niet aan. Arme Wim!

WILLEM.

Toch ga ik meê!

JAN BOUDEWIJSZ.

Gauw dan maar, jongens! want anders zien jelui niets. De Admiraal moet er al lang wezen. 't Zeggen is dat de Heeren hem ten eten zullen vragen op 't Stadhuis. (*weg gaande.*) Dag, Moê!

VROUW BOUDEWIJSZ.

Ik ga ook meê, jongen!

ALLEN, (*behalve Evert en Siebert.*)

Wij ook!

JAN BOUDEWIJSZ.

(*tot zijn moeder*) Mij goed, maar een beetje respekt voor mijn arm, vat u? (*Zij vertrekken haastig; ook de groepen op 't duin, die onder het verhaal zichtbaar zijn geworden, op de helling gegroept, volgen juichend de anderen.*)

SIEBERT.

Kon ik óók maar mee! (*hij zet banken en tafels in orde en verdwijnt met kroezen en kannen in de gelagkamer.*)

EVERT.

(*Alleen. Hij valt op een bank neer, eerst grimmig voor zich ziende; dan bedekt hij zich het gelaat met de handen*) O God! wat een pijn! (*hij haalt zijn kortjan te voorschijn en bekijkt het.*) Er was eens een tijd dat ik goed met je te recht kon! (*wild*) Wie roept daar: lafaard? . . . Lafaard, ja, dat ben ik! (*met de hand voor de oogen de gelagkamer insluitend.*) Nóg een pint brandemoris, Siebert! . . . Gooi er wat peper in!